

PIRMAS SKYRIUS

KELIONĖS BILJETAS

Harisonas Bekas iš geltonos striukės kišenės išsitraukė rašiklį, smiliumi jį mikliai apsuko rankoje ir ėmė paišalioti ant stalo išskleisto laikraščio vidinėje paraštėje. Jam kėlė nerimą tėvo kaktoje įsirėžusios rūpesčio raukšlės. Kolinas Bekas nusivylęs atsiduso, padėjo ant stalo ties sporto skiltimi perlenktą laikraštį ir parodė į stoties laikrodį.

– Sakė, kad penktą susitiksime čia. Sėdime tavo brolio nurodytoje kavinėje, jau penkios. – Apmetė žvilgsniu po stotį zujančius žmones. – Tai kur jis, Beve?

– Nesinervink, mielas, sustos skrandis, – švelniai sudraudė vyrą Beverlė Bek ir palietė jo ranką. – Neitas netrukus pasirodys.

Halas suspaudė rašiklį, įdėmiai pažvelgė motinai į veidą. Atrodė pavargusi. Mėlynas tėčio paltas jai buvo kaip palapinė, bet kadangi buvo paskutinius mėnesius nėščia, pilvas vis tiek kyšojo. Niekas jo neklausė, ar norėtų sesutės, bet gaus, patinka jam tai ar ne. Halas padėjo rašiklį ant stalo.

– Mama, nenoriu vykti su dėde Neitu. Noriu likti su jumis. Traukiniai man nepatinka. Nuobodybių nuobodybė.

– Žinau, brangusis... – Ištiesusi ranką mama pašiaušė jam plaukus. – Bet pabūti su dėde tau išeis į naudą. Jis įdomus žmogus.

Halas nutaisė grimasą. Kaskart, kai suaugusieji sakydavo, kad kažkas išeis tau į naudą, tai reikšdavo, jog bus nuobodu, bjauru arba ir viena, ir kita.

– Antraip kiurksotum laukiamajame. Anoks įdomumas užbaigti vasaros atostogas ligoninėje, – patapšnojo jam per ranką. – Pamatysi, bus smagu.

– Nebus. – Halas per stiklinį stoties stogą pažvelgė į debesuotą dangų. Nenorėjo būti išsiųstas į kelionę traukiniu su dėde, kurį matydavo tik per Kalėdas. Aukšti mūriniai Kings Kroso skliautai buvo apgaubti balta korėta stogo konstrukcija, tad stotis panėšėjo į avilį, o skubantys keleiviai – į bites. Čia knibždėte knibždėjo skubančių, lagaminus tempiančių ir krepšius nešančių žmonių. Šalia metalinio stendo su laikraščiais stovėjo vyras ir kišo juos praeiviams. Kostiumėliu vilkinti moteris čiupo vieną laikraštį iš prekeivio ir paspaudė po pažastimi, kad vėliau perskaitytų traukinyje. Halas akies krašteliu užmatė antraštę „Brangenybių vagis sužibėjo daryt“. Jų pusėn kapnodami grindis atkrypavo du krūtines išpūtę balandžiai.

Kolinas Bekas kyštelėjo koją.

– Šalin, parazitai, – suniurzgė.

Halas nepatikliai pažvelgė į tėtį, nuo nebaigto valgyti sumuštinio nuplėšė duonos plutelę ir numetė po stalą persigandusiems paukščiams. Balandžiai čiupo duonos juostelę ir ėmė tempti į priešingas puses. Berniukui juos

stebint, prie staliuko išdygo pora anglies pilkumo zomšos sportbačių su trimis baltomis juostelėmis. Pakėlęs akis Halas išvydo rusvas eglute austas kelnes tiesutėliu kantu. Tai tegalėjo būti vienas žmogus. Mamai stojantis jos metalinė kėdė brūkštelėjo per betono grindis.

– Neitai! – sušuko ji ir apibėgusi aplink stalą čiupo vyresnėlį brolių į glėbį.

– Atsargiau, Beve, tu mane parversi. – Dėdė Neitas pasidėjo savo nutrintą odinį lagaminą, skėtį ir ją apkabino. – Kaip tu, mieloji? Ar viskas gerai?

– Taip, – atsakė mama ir jos žvilgsnis nukrypo į Halą. – Puikiai.

– Natanieli, malonu tave matyti. – Tėtis pakilęs paspaudė dėdei Neitui ranką. – Esame tau labai dėkingi, tikrai.

Halas žvilgsniu vedžiojo nuo dėdės prie tėčio. Dėdė Neitas buvo sudėtas iš tiesių linijų. Lieknas, tvarkingai pakirptais tiesiais plaukais ir akiniais storais vėžlio kiauto rėmeliais. Smėlio spalvos lietpaltis ir garstyčių atspalvio megztinis

puikiai derėjo prie batų ir kelnų. Tėtis, priešingai, buvo apskritimų rinkinys. Jo mielą apvalų veidą rėmino pasidabruotų plaukų pūsmėnulis, juosiantis apvalią plikę. Nugarą buvo su kuprele, o mėlyni languoti marškiniai sukišti į kelnes su rudu diržu, per kurį lipo pilvas.

Dėdė Neitas atsisuko į Halą ir švelniai šyptelėjo.

– Pats laikas artimiau susipažinti su sūnėnu, – padavė ranką Halui. – Nuo Kalėdų gerokai užtelėjai, Harisonai. Lauki mūsų garo nuotykių?

Halas paspaudė dėdei ranką ir linktelėjo, bet neištare „taip“, nes tai būtų melas. Koks čia nuotykis trenktis iki pat Škotijos ir atgal lėčiausiu pasaulio traukiniu.

– Tu tikrai nieko prieš pasiimti Halą kartu? – paklausė mama ir pakėlusį sūnaus kuprinę uždėjo jam ant pečių. – Jau sakiau jam, kad kai turėsi padirbėti, duotų ramybę.

Dėdė Neitas buvo rašytojas, jis rašė apie keliones ir sutiko pasiimti Halą drauge į komandiruotę, kol Beverlė Bek pagimdys kūdikį.

– Žinoma, dėl mūsų nesijaudink. – Dėdė Neitas atsargiai priglaudė delną seseriai prie pilvo. – Tavo darbas atvesti į šį pasaulį sveiką vaikelį. Tikiuosi, kad po keturių dienų Padingtono stotyje mus pasitiksime jau trise.

– Taip, – įnirtingai linktelėjo Halas. Jo lūpos judėjo, bet daugiau garsų neišleido.

– Halai, man nieko nenuitiks, – švelniai tarė mama. Pasilenkusi paglostė jam skruostą. – Nesijaudink. Manimi rūpinsis tavo tėtis. – Tada atsegė sidabrinę grandinėlą, kuri kabėjo jai ant kaklo. – Štai, paimk senelio šventąjį

Kristoforą, jis tau atneš sėkmę. Keliautojų globėjas sergės, kol būsi išvykęs.

Halas suėmė sidabrinį pakabutį nykščiu ir smiliumi. Apčiuopė išgraviruotą Kristoforą su lazda rankoje ir vaikeliu ant pečių.

– O jeigu jo prireiks tau pačiai?

– Grįžęs namo galėsi gražinti, – atsakė mama segdama grandinėle jam ant kaklo. Tada pataisė striukę ir ištraukė iš po kuprinės suspaustą gobtuvą. Pirštų galiukais perbraukė jam šviesius plaukus. – Su dėde elgsiesi gražiai, taip?

– Taip, mama.

– Kokiu maršrutu važiuos „Aukštikalnių sakalas“, Natanieli? – paklausė tėtis.

– Rytine pakrante judėsime iki Balmoralo, ten rytoj sustosime pietų, paskui apsuksime ratą apie Škotiją ir vakarine pakrante grįšime namo.

Halo tėtis linktelėjo.

– Kru puošėsi kelias dienas. Kai šįryt atėjome į traukinį, stotis atrodė įspūdingai.

– Manau, kad šventinės pompastikos bus visur, – pamerkė Halui akį dėdė Neitas. – Šitos išvykos nepamirši visą gyvenimą.

– Kaip tau pasisekė, kad leisiesi į šią kelionę, sūnau, – Halui per petį patapšnojo tėtis. – Pamenu, kaip vaikystėje mojuodavau „Aukštikalnių sakalui“, kai pūškuodavo pro Kru. Įspūdingas garvežys.

– Pasiilgsiu tavęs, – apkabino Halą mama. – Klausyk dėdės ir pasimatysime po keturių dienų.

– Puikiai praleisime laiką, – tarė dėdė Neitas. Pakėlęs lagaminą pasikabino skėtį ant alkūnės ir paėmė Halą už rankos. – Mums jau metas. Nenorime pavėluoti į traukinį.

Halui užgniaužė kvapą. Jis taip padoriai ir neatsisveikino, tėvai šypsodamiesi ir modami jau tolo, o dėdė Neitas tempė jį per salę. Matė, kaip tėtis globėjiškai apkabino mamą. Jie apsisuko, patraukė per minią ir tuoj pat pra-dingo.

– Tau reikės bilieto. – Dėdė Neitas jį paleido ir kyštelėjo ranką į savo lietpalčio kišenę.

Halas akimis naršė minią, gal išvys tėvus, bet matė tik abejingus nepažįstamųjų veidus. Tada pajautė, kaip vidun smelkiasi šaltis. Dėdė Neitas išsraudė jam į delną popierinį stačiakampį.

– Pasiruošęs, Harisonai? – paklausė švelniu balsu, visai kaip mama.

Halas grįžtelėjo per petį, tada pakėlė akis į dėdę ir linktelėjo.

– Pasiruošęs.

Perone grūdosi minia žmonių.

– Ant raudonojo kilimo verčiau nestoviniuokime, – tarė dėdė Neitas žengdamas pirmyn. –

Sceną palikime tiems, kurie labiau mėgsta dėmesį.

Halas žvilgtelėjo į savo geltoną striukę, pablukusius mėlynus džinsus ir jį apėmė panika. Jis nepasipuošęs raudonajam kilimui.

– Prašom bilietus, – tarė uniformotas konduktorius. Halas ištiesė baltą kortelę su savo pavarde. – Harisonai Bekai, sveikinu prisijungus prie paskutinės „Aukštikalnių sakalo“ kelionės.

